

Voor de helft bondscoach in België

Niet alleen de roeiers kijken met spanning uit naar de eerste wereldbekerrace van het roeiseizoen, dit weekend in München. Ook voor de coaches -onder wie Marit van Eupen, bondscoach van de Belgische vrouwen- is het spannend.

Kirsten van der Kolk

Marit van Eupen is geen onbekende bij de Vlaamse Roeibond. Haar echtgenoot Josy Verdonkschot coachte namelijk in 2008 zowel de Nederlandse lichte vrouwen dubbeltwee als de Belgische mannen.

Verdonkschot werd eind vorig jaar opnieuw door de Vlaamse roeibond benaderd voor de functie van bondscoach. Ditmaal was hij echter niet geïnteresseerd. Hij wilde zijn traject bij de Italiaanse Roeibond graag afmaken en liet Van Eupens naam vallen.

“Het is toevallig op mijn pad gekomen op het moment dat het paste en ook in de vorm dat het past. Ik heb een vijftig-procentaanstelling. Dat betekent dat ik een beperkt aantal dagen in het jaar te besteden heb. Trainingskampen en wedstrijden slokken meteen veel dagen op. Ik moet dus efficiënt met mijn tijd omgaan. In die tijd coach ik zowel de lichte vrouwen dubbeltwee als de skiffseuse.”

Haar halve aanstelling maakt het mogelijk haar baan te combineren met de zorg voor haar zoont Tore (1).

Voordat ze haar beslissing nam, sprak Van Eupen met de top van de Vlaamse Roeibond. Ze wilde weten wat ze voor de bond kon betekenen. Daarom sprak ze ook met de atleten. Ze trof een lichte vrouwen dubbeltwee aan met een doel maar zonder plan. Er werd getraind, maar er was geen structuur. Het was een ploeg met wisselende resultaten; goed op de wereldbikers, teleurstellend op de wereldkampioenschappen.

Maar ook een ploeg met een interessant verleden. De één, Jo Hammond, roeide in

het verleden voor Engeland. Ze stopte met roeien en verhuisde met haar man naar België, waar ze het roeien weer oppakte. De ander, Evi Geentjes, was tot dat moment de enige lichte vrouw met internationale potentie in België. De twee vonden elkaar in de dubbel en dat klikte. Dat was voor Hammond uiteindelijk de reden te naturaliseren tot Belg. Deze dubbel mag nu voor België uitkomen.

Van Eupen: “Ik vind het leuk als ik echt iets kan bouwen, maar daar heb je wel tijd voor nodig. Ik zie mijzelf ten eerste als organisator en stroomlijner. Het gekke is dat anderen dat nooit noemen. Die noemen mij motivator, maar dat vind ik zelf wel meevallen. Dat is slechts een gevolg. Ik zorg er allereerst voor dat er structuur is en de essentiële zaken voor elkaar zijn. Misschien ben ik ook een beetje opvoeder. Uiteindelijk moet ik ervoor zorgen dat ze mijn adviezen zodanig toepassen dat het voor hen werkt. Ik zal niemand iets verplichten te doen, maar ik zal ze wel dringend adviseren. Echt vrijblijvend is dat niet: Je gaat een verplichting aan. Ik denk wel dat ze aan mij moesten wennen. Ze zijn erg directieve coaches gewend, coaches van het Oost-Duitse systeem: ik bepaal en jij voert uit, terwijl ik zeg: ik adviseer en jij voert uit.”

Helemaal onbekend is Van Eupen niet met het bondscoachschap. Al was ze nog niet eerder ook eindverantwoordelijke. Van Eupen: “Ik ben bij de Italiaanse junioren als bondscoach mee geweest. Josy had mij en zijn assistent mee gestuurd en kwam zelf alleen de laatste twee dagen kijken. Dat was een heel goede leerschool. Erg leuk, maar voor mijn gevoel werd ik wel heel erg in het diepe werd gegooid. Niet eens zo zeer coachtechnisch als wel organisatorisch. Ik werd volledig aan mijn lot overgelaten, met een fikse taalbarrière en een cultuurkloof. Daar zat ik, te midden van een volledig Italiaans sprekend gezelschap, in een systeem dat mij onbekend was. Ik had toen: als ik dit heb overleefd, kan ik alles.”

Waar in Italië met grote groepen wordt gewerkt, heeft Van Eupen nu de verantwoordelijkheid over twee ploegen. “Dat is veel persoonlijker. Ik weet precies met wie ik te maken heb en het zijn geen onervaren atleten.”

Het contract van Van Eupen loopt tot en met de wereldkampioenschappen van komende zomer, maar als haar Belgische pupillen zich weten te kwalificeren voor de Olympische Spelen in Londen, komt daar nog een jaartje bij. Toch ziet ze er niet direct een carrière in. Van Eupen: “Ik coach het

liefste bij wijze van hobby en niet voor mijn werk. Ik beschouw dit als een project dat ik goed wil doen en waar ik met plezier aan werk, maar ik kijk ook niet verder dan dit.”

En dus ook niet richting Nederland, waar ze de roeiwereld té goed kent. “In België vind ik het wél leuk en in Italië ook. Ik ga niet zeggen dat het beter is, maar daar sta ik er misschien frisser tegenover, omdat ik het minder van binnenuit ken. Als iets nieuw is, is het makkelijker het als een uitdaging te beschouwen. In Nederland denk ik al snel: daar gaan we weer!”